

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

De ignorantia atque insipientia sæculi, caput. 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

*De ignorantia atque insipientia
saeculi.*

Non mirum est, si homini in saeculo
constituto, difficile sit constanter pe-
nitere, siquidem adest ei ignorantia, abest sa-
pientia, sine cuius praesidio, ut detestetur pec-
cata, ipsorum nequitiam, & scditatem, per-
uidere non valet. Est enim sapientiae lux, quae Lux sapientiae
quid praestet
inter alia eximia bona, hoc praestat, ut nobis,
tum virtutis pulchritudinem, tum vitiorum
ac peccatorum enormitatem ostendat; quibus
perspectis, prouum est vitia vincere, ac pro-
fligare. *Da mihi* (inquit sapiens) *sedum tuarum Sap. 9°*
adstricem sapientiam, & noli me reprobare à pueris
tuis. Quid est? noli me reprobare à pueris
tuis; nisi noli permittere, ut à sapientia dere-
lictus, quae omnis bonitatis est fons, serui, &
amici tui, ó Domine, dignitatem amittam?
nam sine sapientia, id est, sine luce diuinitus
indita, nec peccatum agnosco, unde nec de-
testor: nec virtutis decorem video, unde nec
amo, nec sequor, nec amplector. Non est au-
tem aliquis seruus tuus, & amicus tuus si-
ne odio peccatorum, & sine amore virtutum.
Sapientia (inquit Iob) *trahitur de occultis, &* Iob 28°
non in libris addiscitur, sed suspirijs & gemi-
tibus, quasi ex diuino pectore effoditur, ut
ca

Sap. 1. ea virtutis opera condiantur. Sapientia autem ignea est, à calore spiritus sancti generata; sed igni concupiscentiæ valde inimica, quæ in macuolam animam non introibit, disciplinæ fugit fictum, & aufert se à cogitationibus impudicis, quæ sunt sine intellectu. Affectus humanos erodit, atque ab eis quidquid inordinatum est, & effrænatum detrahit. Corda iustorum adstringit, ne in vitia labantur, siccant, ne humore pravi amoris tabescant, alligat, ne in peccata pereffluant: nam per sapientiam sancti sunt quicumque Domino placuerunt.

Sap. 9.

Hæc sane sapientia tam pretiosa, tam fugiendis peccatis & prosequendis virtutibus necessaria, haudquaquam in sæculo isto cæco & insipiente commoratur. Quare beatus

Iob 28.

Iob huius præclarissimæ lucis habitaculum ac domicilium illis verbis inquirens: *Sapientia ubi inuenitur, & quis est locus intelligentiæ?* Hoc audit responsum: Nescit homo pretium eius, nec inuenitur in terra suauiter viuentium. Abyssus dicit, non est in me, & mare loquitur, non est mecum: abscondita est ab oculis omnium viuentium, volucres quoque cæli latet. Quæ neque ab homine, id est, terrena sapiente, cognoscitur, neque in suauiter viuentibus & carnalibus inuenitur quam neque abyssus, hoc est astutus, possidet, neque iracundus, & instar maris turbatus assequitur: quæ neque inter viuentes sibi ipsis, & proprijs passio-

DE VITA SPIRIT. EPIT 13

passionibus seruietes, neque inter volucres, hoc est, superbos & arrogantes inhabitat: manifestum est quoniam a saeculo excluditur, & cum impijs & peccatoribus minime commoratur.

Satis aperte conspicitur quam sit homo in saeculo omnibus adiumentis ad bene sanctaeque viuendum desertus ac destitutus. licet enim multa auxilia ad studiosam vitam sectandam percipiat, vt sunt sacramenta, exhortationes ministrorum Dei, inspirationes internae, exempla aliquorum bonorum, qui tanquam lucernae ardentes lucent in caliginoso loco, & alia huius generis: tamen haec non mundus suppeditat, sed Deus misericordia commotus offert mundo, ne funditus pereat. Atque adeo mundani in saeculo, quantum est ex ratione loci, in quo degunt, valde sunt praesidijs ad bonum destituti: quia suapte natura desertum est quoddam incultum, & vasta atque sterilis solitudo. deserto mundus comparari videtur, adhuc incultus, adhuc sterilis, adhuc infaecundus. habet mundus hanc deserti proprietatem, quod solitarius est & inhabitabilis, quia non ab hominibus suam dignitatem agnoscentibus, sed utilitatem brutorum animalium sectantibus habitatur. Illos non esse homines appellandos, qui rectitudine iustitiae posthabita, voluptatibus & perniciosae cupiditati se tradunt.

Omnia

14 P. ALVAREZ DE PAZ

Omnia mundana nos impediunt, omnia nos vinciunt, ne curramus in cælum, ne hostium nostrorum manus fugiamus. In medio illorum tanquam in medio veprium & tribulorum constituti, non occasiones exercendi virtutes, quæ sunt bona summo conatu exoptanda, sed incitamenta peccatorum & seminaria curarum, quæ nos veluti spinæ pungant inuenimus. Vnde Ioannes Damascenus: valde abhorremus (ait) corruptibilia hæc, & mortalia vitæ negotia, in quibus nihil potest inueniri firmum neque planum, neque stabile in se ipsis, sed vanitas sunt omnia, & afflictio spiritus, multas in puncto ferentes transmutationes. Somno enim & umbra & aura per aërem flante sunt fragiliora, minimaque inest eis gratia, & neque gratia, sed error quidam, & seductio malitiæ mundi, quæ non diligere, sed potius odire ex corde præcipimur.

*Damas.
hbr. de
Barlaâ,
c. 12.*

CAP. IV.

*Quod magnum bonum sit hac omnia mala
seculi effugisse per religiosam vitam.*

Nemo est qui non videat, magnum bonum, & præstantissimum Dei donum esse, ab his nos malis euasisse, & in religiosam vitam euolasse. Et quidem hoc diuinum beneficium duplex est: alterum, quod reli-
giôsi